

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215183
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dominika Horváthová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2116215183.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Dominika Horváthová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľubica Spálová, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, IČO: 00 175 480, Ludvika van Beethovena 26, 917 08 Trnava, zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 662 291, Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanej: Prima banka Slovensko, a. s., IČO: 31 575 951, Hodžova 119, 010 11 Žilina, zastúpená: SEDLAČKO a PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 853 186, Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, o zaplatenie sumy 1.240,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 27C/31/2017-722 zo dňa 20.1.2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd svojím výrokom rozhodol nasledovne:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.091,71 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 715,17 € od 27.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 232,21 € od 01.02.2020 do zaplatenia, zo sumy 144,33 € do 17.07.2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu zamietla.

III. Súd priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 77,8% v časti konania o zaplatenie sumy.

IV. Súd priznáva žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% v časti konania o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 4 písm. i), ods. 12, § 53a ods. 1, § 100 ods. 1 a 2 veta prvá, § 101, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 563, zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497, § 502, § 517 ods. 2 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“), § 1 ods. 2 písm. a), § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), § 24a zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v súčasnom znení), § 8b ods. 1, § 9 ods. 7 zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZoVB“) (v znení účinnom do 31.10.2018), čl. 2 písm. a), čl. 3 bod 1, 2, čl. 6 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 255 ods. 1 v spojení s § 256 zák. č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobou zo dňa 29.06.2016, doručenou súdu dňa 30.06.2016, sa pôvodní žalobcovia - vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súp. č. XXXX, A., B. C. v 1. až 80. rade, v zastúpení správcou, domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť vydať im bezdôvodné obohatenie získané po zvýšení úrokového rozpätia od 15.12.2011 do 20.06.2016 vo výške 843,88 € spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 843,88 € od 27.06.2016 do zaplatenia, ako aj nahradiť im trovy konania. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 25Co/194/2018-268 zo dňa 31.07.2019 vyhovel návrhu pôvodných žalobcov v 1. až 80. rade, aby do konania na ich miesto ako žalobca vstúpilo Bytové družstvo so sídlom v Trnave ako nový žalobca. Súd prvej inštancie uznesením č. I. 285 zo dňa 30.01.2020 pripustil zmenu žaloby, na základe ktorej sa žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 1.096,25 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 843,88 € od 27.06.2016 do zaplatenia a zo sumy 252,37 € odo dňa nasledujúceho po právoplatnosti tohto uznesenia do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Následne pripustil opätovne zmenu petitu uznesením č. I. 305 zo dňa 14.07.2020, na základe ktorej sa domáha žalobca zaplatenia sumy 1.240,58 € s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne zo sumy 843,88 € od 27.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 1.096,25 € od 01.02.2020 do zaplatenia, zo sumy 144,33 € odo dňa nasledujúceho po doručení návrhu na zmenu žaloby žalovanému do zaplatenia. Žalobca zároveň spolu s návrhom na zmenu petitu zo dňa 26.05.2020 vzal žalobu čiastočne späť. Z pôvodne uplatnenej istiny 843,88 € za obdobie 15.12.2011 do 20.06.2016 vzal žalobu späť v časti istiny 128,71 € s príslušenstvom, naďalej sa domáha zaplatenia sumy 715,17 €. Z pôvodne uplatnenej istiny 252,37 € za obdobie 21.06.2016 do 20.07.2018 vzal žalobu späť v časti istiny 20,16 € s príslušenstvom a naďalej sa domáha zaplatenia sumy 232,21 €. Celkovo vzal späť žalobu v časti istiny 148,87 € s príslušenstvom z dôvodu prepočtu výšky bezdôvodného obohatenia. Predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby zostal nárok na zaplatenie istiny 1.091,71 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 715,17 € od 27.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 232,21 € od 01.02.2020 do zaplatenia, zo sumy 144,33 € do 17.07.2020 do zaplatenia.

4. Súd prvej inštancie rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 27C/31/2017-458 zo dňa 06.08.2020 konanie zastavil v časti istiny 148,87 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 128,71 € od 27.06.2016 do zaplatenia a zo sumy 20,16 € od 01.02.2020 do zaplatenia (výrok I.), žalobu zamietol (výrok II.) a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.). Na základe odvolania podaného žalobcom Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 9Co/104/2020-574 zo dňa 21.12.2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.). Na základe dovolania podaného žalobcom Najvyšší súd SR uznesením č.k. 7Cdo/98/2022-626 zo dňa 15.08.2023 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Následne opätovne rozhodoval Krajský súd v Trnave, ktorý uznesením č. k. 23CoCsp/10/2022-592 zo dňa 29.05.2023 napadnutý prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude ustáliť a ujasniť podľa tvrdení strán sporu, ako aj listinných dôkazov, na základe ktorého ustanovenia zmluvy došlo k zmene úrokovej sadzby, resp. úrokového rozpätia, či to bolo na základe bodu 5.5. zmluvy alebo bodu 5.6. zmluvy, ktoré body majú odlišné podmienky zmeny úrokovej sadzby. Až po doplnení dokazovania a ozrejmnení tejto podstatnej okolnosti s poukazom na oznámenie o zmene úrokovej sadzby žalovanou na č. I. 12 spisu, následne nárok žalobcu opätovne posúdi, pričom dôkladne pri svojom rozhodovaní prihliadne na všetky odvolacie námietky žalobcu, a to aj v súvislosti s tvrdenými rozpormi vo výpovedi svedkov vypočutých v iných konaniach, konkrétne D. E. a D. F., pričom ak prvoinštančný súd vychádzal zo zápisníc o pojednávaní z iných konaní, v ktorých boli títo svedkovia vypočutí, relevantné zistenia z výpovedí svedkov vo svojom rozhodnutí náležite uvedie a vyvodí z nich závery.

6. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobu žalobcovia odôvodnili tým, že sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súp. č. XXXX v A., ktorý je zapísaný na LV č. XXXX, vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Trnava. Žalovaná je právnická osoba, ktorej predmetom podnikania je aj poskytovanie úverov. Dňa 02.10.2006 (správne 15.05.2009) uzavreli pôvodní žalobcovia a žalovaná Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/035/06 (správne č. 06/048/08 ďalej „zmluva/úverová zmluva“), za podmienok úročenia (podľa bodu 2.2.4. zmluvy), ktoré boli dohodnuté: Druh úrokovej sadzby: revizibilná, Základná úroková sadzba je hodnota 3 mesačného EURIBOR, Úrokové rozpätie je 2,0% p. a., Celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného EURIBOR + úrokové rozpätie 2,0% p. a. V ďalšom poukázali na ustanovenia § 52, ods. 1, a ods. 2 Občianskeho zákonníka,

nakoľko podľa žalobcov sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Žalovaná na žiadosť žalobcu potvrdila zmenu úrokovej sadzby od dňa 15.12.2011, pričom žalovaná zmenu úrokovej sadzby uviedla bez odôvodnenia, nevysvetlila z akých dôvodov prijala také rozhodnutie. Dňa 27.01.2016 odoslali pôvodní žalobcovia Sťažnosť na postup a žiadosť o preskúmanie postupu žalovaného pri výkone bankových činností adresovanú Národnej banke Slovenska, v ktorej žiadali preskúmať postup žalovanej v dôsledku zmeny úrokovej sadzby; dňa 02.05.2016 doručila NBS stanovisko k predmetnej veci. Podľa žalobcu postup žalovanej, ktorým zmenila úrokovú sadzbu v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta, je v rozpore s právnymi predpismi – ustanovenie ods. 5.5. a 12.1.1.1. zmluvy predstavujú neprijateľné podmienky, preto sú neplatné (v ďalšom poukazuje na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, ktoré však s vecou nemajú súvis). Žalovaná sa zvýšením úrokovej sadzby z 2,0% na 2,5% ročne od 15.12.2011 bezdôvodne obohatila o rozdiel, ktorý by žalobcovia/žalobca zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia (a teda aj revizibilnej úrokovej sadzby), t. j. sumou 3.491,94 € a sumou, ktorú žalobca žalovanej skutočne zaplatil po jej zvýšení, teda sumou 4.335,82 € do 20.6.2016 - žalovaná sa tak bezdôvodne obohatila o rozdiel vo výške 843,88 €. Výpočet je vykonaný na základe bodu 4.11.4. obchodných podmienok žalovanej. Žalobca žiada tiež o priznanie úroku z omeškania, nakoľko vyzval výzvou zo dňa 20.6.2016 žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia, a keďže žalovaná v lehote stanovenej vo výzve bezdôvodné obohatenie nevydala, je od dňa nasledujúceho, teda od 27.6.2016 povinná zaplatiť aj úrok z omeškania vo výške 5,00% ročne. Žalobca po rozhodnutí odvolacieho súdu uviedol, že k zvýšeniu úrokového rozpätia došlo (pravdepodobne) v súvislosti s bodom 5.6. Zmluvy o termínovanom úvere č 06/048/08 zo dňa 15.05.2009 a to na základe Listu žalovanej s označením „Oznámenie o zmene úrokového rozpätia“ zo dňa 02.12.2011. Požiadal o pripustenie zmeny petitu tak, že článok 5.6. Zmluvy o termínovanom úvere č 06/048/08 zo dňa 15.05.2009 v znení: „Ak počas platnosti Úverovej zmluvy dôjde k závažným zmenám v činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch, následkom čoho náklady Banky na získanie depozit v príslušnej mene Úveru na obdobie zodpovedajúce obdobiu prehodnotenia základnej sadzby v zmysle ustanovení Úverovej zmluvy, sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu 6 mesačný EURIBOR, Banka je oprávnená podľa vlastného uváženia meniť uplatňovanú úrokovú sadzbu tak, aby zodpovedala jej nákladom vzniknutým v súvislosti Úverovou zmluvou jednostranne bez dodatku k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“ je neprijateľnou podmienkou a je neplatný. V zmysle uvedeného článku 5.6. je banka oprávnená zmeniť úrokovú sadzbu (nie úrokové rozpätie) ak nastane „závažná zmena v činnosti, štruktúre alebo situácií na medzi bankových trhoch“ a v príčinnej súvislosti s tým „náklady Banky na získanie depozit v príslušnej mene Úveru na obdobie zodpovedajúce obdobiu prehodnotenia základnej sadzby v zmysle ustanovení Úverovej zmluvy, sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu 6 mesačný EURIBOR“. Banka je oprávnená podľa vlastného uváženia meniť uplatňovanú úrokovú sadzbu (nie úrokové rozpätie). Banka môže konať na základe vlastnej svojvôle - podľa vlastného uváženia. Namietol, že dané ustanovenie je nezrozumiteľné, neurčité, netransparentné, neobsahujúce konkrétny jasne špecifikovaný dôvod a výšku zmeny, žiadne konkrétne pravidlá, pričom umožňuje žalovanému ako banke podľa vlastného uváženia meniť uplatňovanú úrokovú sadzbu (nie úrokové rozpätie). Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ. Uvedený článok nebol individuálne dojednaný čo vyplýva zo svedeckých výpovedí z iných konaní. Žalovaná po rozhodnutí odvolacieho súdu uviedla, že v oznámení o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 2.12.2011 sa výslovne odkazuje na čl. 5.6. úverovej zmluvy. Je teda jednoznačne preukázané, že žalobca aplikoval toto ustanovenie namiesto čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere v tomto prípade. Obsahovo ide o precizáciu pôvodného čl. 5.5 zmluvy o úvere. Opätovne poukázal na to, že zmluvu v mene vlastníkov bytov uzatváral skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál, ktorý konal pri výkone svojej podnikateľskej činnosti s bankou. V čase uzatvorenia zmluvy svedkovia, vypočutí v iných konaniach, nepovažovali žiadne ustanovenie zmluvy za neurčité a nezrozumiteľné. Dôvodom zmeny úrokovej sadzby z 2% p. a. na 2,5% p. a. bol pritom vývoj na bankových trhoch v čase od 15.5.2009 do 2.12.2011, na ktorých došlo k výraznej zmene v sadzbe EURIBOR. V roku 2009 klesla pôvodná sadzba Euribor z hodnoty 3% na začiatku roku na hodnotu 1% na konci roku pričom pri poskytnutí úveru bola okolo 1,5%. Následne sa udržiavala v stabilnej hodnote, v priebehu roku 2011 však vzrástla na úroveň nad 1,8%. Pomerne stabilná úroková sadzba neumožňuje riadenie rizika klienta „pomocou“ očakávaného poklesu úrokového rozpätia (ako to bolo v roku 2008, keď sadzba 6 mesačný Euribor prevyšovala 5%). Z uvedeného dôvodu banka zrealizovala hodnotu úrokovej sadzby tak, aby bola adekvátna sadzbe za poskytované úvery. Aj podľa štatistiky vedenej NBS medzi májom 2009 a decembrom 2011 stúpila priemerná výška úverov nad 5 rokov poskytovaných nefinančným spoločnostiam na iný účel ako nadobudnutie nehnuteľnosti z pôvodnej hodnoty 3,45% p. a. na hodnotu 4,08% p. a. Úprava úrokovej sadzby o 0,5% p. a. medzi mesiacom máj 2009 a december 2011 bola

adekvátne a má základ vo vývoji na bankovom trhu, ako to predpokladá čl. 5.6. zmluvy o úvere. V konkrétnom prípade právny dôvod existoval, a bola ním zmena situácie na bankovom trhu, čo potvrdzujú informácie o vývoji na bankovom trhu. Právo na okamžité ukončenie zmluvy predstavuje možnosť predčasného splatenia kedykoľvek po uplynutí 36 mesiacov odo dňa uzavretia zmluvy, čím zmluva zanikne. Z uvedených dôvodov neexistuje právny dôvod na priznanie plnenia, keďže čl. 5.6 zmluvy o úvere nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

7. Súd prvej inštancie pripustil zmenu petítu na pojednávaní dňa 20.01.2025 a rozšíril žalobu o výrok II., ktorým sa žalobca domáhal určenia, že čl. 5.6. Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/048/08 zo dňa 15.05.2009 v znení: „Ak počas splatnosti úverovej zmluvy dôjde k závažným zmenám činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch, následkom čoho náklady banky na získanie depozit v príslušnej mene úveru na obdobie zodpovedajúce odvolaniu pre hodnotenia základnej sadzby v zmysle ustanovení úverovej zmluvy, sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu 6-mesačný EURIBOR, banka je oprávnená podľa vlastného uváženia meniť uplatňovanú úrokovú sadzbu tak, aby zodpovedala jej nákladom vzniknutým v súvislosti s úverovou zmluvou jednostranne bez dodatku k úverovej zmluve. Banka zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatný.

8. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v celom rozsahu navrhovanom stranami sporu. Zo Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/048/08 zo dňa 15.05.2009 (č.l. 19) a jej dodatku č. 1 zo dňa 18.12.2009 vyplýva, že klient - vlastníci bytov v Bytovom dome na ul. B. X-X G. H. XXXX I. A. zastúpení Bytovým družstvom so sídlom v Trnave (zastúpené D. J. E., prokuristom) a žalovaná ako banka (ešte ako Dexia banka Slovensko a .s. do 31.12.2011) uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalovaná zaviazala poskytnúť klientovi úver vo výške 43.152,- € za účelom obnovy bytového domu. Úročenie úveru bolo dojednané v bode 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 6 mesačného EURIBOR plus úrokové rozpätie 2,0% p. a. V bode 5.6. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, „ak počas splatnosti úverovej zmluvy dôjde k závažným zmenám činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch, následkom čoho náklady banky na získanie depozit v príslušnej mene úveru na obdobie zodpovedajúce odvolaniu pre hodnotenia základnej sadzby v zmysle ustanovení úverovej zmluvy, sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu 6-mesačný EURIBOR, banka je oprávnená podľa vlastného uváženia meniť uplatňovanú úrokovú sadzbu tak, aby zodpovedala jej nákladom vzniknutým v súvislosti s úverovou zmluvou jednostranne bez dodatku k úverovej zmluve. Banka zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi.“ Z listu žalovanej zo dňa 02.12.2011 (č. I. 12) adresovaného správcovi vyplýva, že ním banka oznamuje správcovi, že v súvislosti s bodom 5.6. úverovej zmluvy č. 06/048/08 zo dňa 18.12.2009 (poznámka súdu - deň podpisu dodatku č. 1 zmluvy, nie zmluvy) banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia na 2,5% p. a. od 15.12.2011 bod 2.2.4.3. zmluvy. Strany sporu pôvodne navrhovali doplnenie dokazovania výsluchom svedkov D. E., D. F., D. B., D. K.. Od ich svedeckej výpovede upustili a navrhli, aby súd oboznámil ich svedecké výpovede z konaní vedených na tunajšom súde, kde boli opakovane vypočutí a to z dôvodu hospodárnosti. Súd poznamenáva, že na tunajšom súde a na Okresnom súde Piešťany sa vedie medzi stranami celkovo 48 sporov o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu zvýšenia úrovej sadzby žalovanou. Medzi stranami nebolo sporným, že žalovaná - banka ako veriteľ (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a. s.) a vlastníci bytov v bytovom dome súp. č. XXXX na ulici B. X - X, v zastúpení žalobcom - správcom ako zákonným zástupcom, ako dlžníci, uzavreli dňa 15.05.2009 Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/048/08, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 43.152,- € za účelom obnovy bytového domu. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná zvýšila od 15.12.2011 úrokovú sadzbu z 2,0% p. a. na 2,50% p. a., a to podľa žalobcu na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky bodu 5.6 zmluvy. Uvedené vyplýva z Oznámenia Dexia banky a. s. zo dňa 02.12.2011, kedy žalobcovi oznámila zmenu úrokového rozpätia v súvislosti s bodom 5.6. úverovej zmluvy č. 06/048/08 na 2,5 % ročne, ktorá zmena bude realizovaná odo dňa 15.12.2011. Predmetné oznámenie bolo priložené žalobcom k podanej žalobe. Suma bezdôvodného obohatenia po pripustených zmenách žaloby a po späťvzati žaloby v časti sumy 148,87 € je vo výške 1.091,71 € ako rozdiel medzi zaplatenými splátkami v období od 15.12.2011 do 20.04.2020. Po doplnení výpočtu bezdôvodného obohatenia žalobcom na č. I. 295 nebola sporná výška uplatneného nároku a ani omeškanie žalovanej. V priebehu konania a po rozhodnutí odvolacieho súdu zostalo sporným či je zmluva spotrebiteľskou, či bol bod 5.6 zmluvy individuálne prerokovaný, či je určitý a zrozumiteľný alebo je daný dôvod jeho absolútnej neplatnosti podľa § 37 ods. 1 OZ, či je toto ustanovenie pre

rozpor so zákonom alebo dobrými mravmi neplatné podľa § 39 OZ, či toto ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa ust. § 53 OZ. Vlastníci bytov uzatvorili s bytovým družstvom v zmysle § 8a ZoVB zmluvu o výkone správy, predmetom ktorej je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome činnosti uvedené v zákone o vlastníctve bytov. V zmysle ustanovenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom ku dňu uzavretia dodatku k zmluve o úvere) je správca povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet. Podľa § 9 ods. 2 ZoVB právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo, a ak sa spoločenstvo nezriaďuje, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Uzatvorením úverovej zmluvy týkajúcej sa bytového domu preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Zmluvu o úvere uzavrel správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB (v znení účinnom v čase uzavretia dodatku), ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 115 pre bytový dom B. X-XI. A.. Je však nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ).

9. Žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo na strane žalovanej vzniknúť tým, že neoprávnene jednostranne zvýšila úrokové rozpätie, čím sa zvýšila úroková sadzba poskytnutého úveru, pričom išlo o sumu zvýšeného úroku za obdobie od 15.12.2011 do 20.04.2020. V konaní však žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu, vzhľadom na čo bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou vznesenej námietky a otázkou možného premlčania nároku. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Objektívna premlčacia doba v prípade splácania termínovaného úveru tak plynula pri jednotlivých splátkach samostatne dňom ich uskutočnenia, pričom v prejednávanej veci išlo o splátky uhradené v období od 20.12.2011 do 20.04.2020. V súčasnosti z ustálenej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že ustanovenie § 107 ods. 2 OZ treba eurokonformne vykladať tak, že nárok spotrebiteľa voči dodávateľovi na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, sa nepremičiava v trojročnej, ale v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe. Súd pritom poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22.04.2021, LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19, EU:C:2021:313), ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022 (R 15/2022). Vzhľadom na bezdôvodné obohatenie majúce vzniknúť pri plnení splátok v rámci obdobia od 20.12.2011 do 20.04.2020 a vzhľadom na podanie žaloby dňa 30.06.2016 a rozšírenej žaloby dňa 27.06.2018 a 26.05.2020, žalobcom uplatnený nárok nie je premlčaný v objektívnej 10-ročnej premlčacej dobe. Pokiaľ ide o 2-ročnú subjektívnu premlčaciu dobu, pre jej plynutie je v súlade s § 107 ods. 1 OZ rozhodujúce, kedy sa dozvedel oprávnený o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021. Nebolo možné za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby považovať list žalobcu zo dňa 26.05.2014 (na č. l. 335), keďže sa týka iného bytového domu. Okrem toho súd poukazuje na to, že predmetom listu bola žiadosť žalobcu o vysvetlenie spôsobu hodnotenia miery rizika klienta a žiadosť o doloženie dokladov na účely posúdenia odôvodnenosti zvýšenia úrokového rozpätia podľa článku 5.5. zmluvy. Z listu však nevyplýva, že by žalobca považoval článok 5.5. za odporujúci zákonnej úprave, alebo jeho vedomosť o právach, ktoré spotrebiteľom zaručuje smernica 93/13 a príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo sú ale predpoklady, ktoré vyžaduje vnútroštátna judikatúra (R 14/2022) a judikatúra Súdneho dvora (spojené veci C-810/21 až C-813/21) (viď rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 23CoCsp/66/2022-682). Vzhľadom na uvedené z vykonaného dokazovania súd ustálil, že spotrebiteľia nadobudli skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení žalovanej z listu NBS zo dňa 28.04.2016 (pozn. súdu chybou v písaní uvedený rok 2015) (na č. l. 54), ktorý list bol podľa žaloby žalobcovi doručený dňa 02.05.2016. Uvedený list je odpoveďou na sťažnosť žalobcu zo dňa 18.01.2016 (na č. l. 38)), ktorou žalobca žiadal o prešetrenie postupu žalovanej súvisiaceho s určením výšky úroku o. i. aj v úverovej zmluve č. 06/048/08, pričom NBS v odpovedi odkázala na svoje predchádzajúce stanoviská týkajúce sa podobných úverových zmlúv. NBS touto odpoveďou informovala žalobcu, že k úverovej zmluve č. 06/048/08 (ktorá je predmetom tohto konania) zaujíma rovnaké stanovisko, aké žalobcovi oznámila v súvislosti s inými úverovými zmluvami a v ktorom stanovisku sa venovala otázke neplatnosti neprijateľných podmienok v súvislosti so zvýšením úrokového

rozpätia, keď zároveň poukázala na to, že spotrebiteľská ochrana sa vzťahuje aj na bytové družstvo, t. j. žalobcu. Žaloba, ktorou si žalobca uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 15.12.2011 do 20.06.2016, bola na súd doručená dňa 30.06.2016, jej rozšírenie o nasledujúce obdobie od 21.06.2016 do 20.07.2018 bolo súdu doručené dňa 27.06.2018 a za obdobie od 21.07.2018 do 20.04.2020 bolo súdu doručené dňa 26.05.2020. Pri splatnosti jednotlivých splátok 20. dňa v mesiaci bol celý nárok uplatnený žalobcom v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Žalobca mal za to, že uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovanej je v rozpore s dobrými mravmi, súd však vznesenie námietky premlčania žalovanou za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, a v konaní opodstatnene vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke vo všeobecnosti nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

10. Súd prvej inštancie skonštatoval, že k bezdôvodnému obohateniu žalovanej podľa tvrdenia žalobcu došlo na základe oznámenia zo dňa 02.12.2011 zvýšením úroku z 2% p. a. na 2,5% p. a. podľa bodu 5.6. zmluvy, ktorý znie: „Ak počas platnosti Úverovej zmluvy dôjde k závažným zmenám v činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch, následkom čoho náklady Banky na získanie depozít v príslušnej mene Úveru na obdobie zodpovedajúce obdobiu prehodnotenia základnej sadzby v zmysle ustanovení Úverovej zmluvy, sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu 6 mesačný EURIBOR, Banka je oprávnená podľa vlastného uváženia meniť uplatňovanú úrokovú sadzbu tak, aby zodpovedala jej nákladom vzniknutým v súvislosti Úverovou zmluvou jednostranne bez dodatku k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“ V prvom rade sa súd zaoberal platnosťou tejto zmluvnej podmienky podľa § 37 ods. 1 OZ. V zmysle uvedeného článku je banka oprávnená zmeniť úrokovú sadzbu, ak nastane bližšie nešpecifikovaná „závažná zmena v činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch“ čo súd považuje pre spotrebiteľa za neurčité a z tohto dôvodu aj nezrozumiteľné a netransparentné. Nie je z tohto ustanovenia zrejmé, o aké konkrétne zmeny na medzibankových trhoch môže ísť, aby mali za následok zvýšenie „nákladov Banky na získanie depozít v príslušnej mene Úveru na obdobie zodpovedajúce obdobiu prehodnotenia základnej sadzby v zmysle ustanovení Úverovej zmluvy, sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu 6 mesačný EURIBOR“. Zo zmluvy nevyplýva aké mala banka náklady v čase poskytnutia úveru, aby si spotrebiteľ mohol overiť či sa náklady banky zvýšia. Uvedené ustanovenie je neurčité aj z dôvodu, že nie je v ňom uvedený spôsob výpočtu zvýšenia úroku. Ako spotrebiteľ nemôže predpokladať zmeny úrokovej sadzby, nemôže predpokladať ani dôsledky zmeny situácie na medzibankových trhoch preňho do budúcnosti. Z uvedeného dôvodu súd považuje predmetné ustanovenie zmluvy za absolútne neplatné podľa § 37 ods. 1 OZ. Napokon, dôvod zvýšenia úroku neuviedla žalovaná ani v samotnom oznámení okrem poukázania na bod 5.6. zmluvy. Nakoľko súd dospel k záveru, že k zvýšeniu úroku došlo na základe absolútne neplatnej zmluvnej podmienky nezaoberal sa už ďalšou argumentáciou strán sporu z dôvodu nadbytočnosti. Navyiac súd považuje za potrebné uviesť k obrane žalovaného, že na platnosť predmetnej zmluvnej podmienky nemá vplyv ani jej možné individuálne prerokovanie, ktoré ani nebolo v konaní preukázané. Ako dôkaz obe strany predkladali zápisnice z pojednávaní vedených na tunajšom súde v iných konaniach, v ktorých sa svedkovia ani v jednej veci nevyjadrovali k prerokovaniu tejto zmluvy a ani k prerokovaniu bodu 5.6. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky bod 5.6, nakoľko táto zmluvná podmienka je absolútne neplatná, ako súd uviedol vyššie, preto sa nemohol zaoberať ani jej neprijateľnosťou. Vzhľadom na to, že pre neplatné zmluvné dojednanie v článku 5.6. neexistoval právny dôvod plniť žalovanej nad rámec zmluvných úrokov, išlo o plnenie bez právneho dôvodu, z čoho vyplýva povinnosť žalovanej bezdôvodné obohatenie vydať. Výšku bezdôvodného obohatenia 1.091,71 € za obdobie od 15.12.2011 do 20.04.2020 žalovaná nespochybnila, preto ju súd zaviazal na zaplatenie tejto sumy. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, tento súd žalobcovi priznal od času, kedy sa žalovaná dostala do omeškania. Keďže splatnosť vydania bezdôvodného obohatenia nie je právnym predpisom ustanovená, treba podľa § 563 OZ vychádzať z toho, že dlžník je povinný zaplatiť prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadala o splnenie. V konaní bolo preukázané (a nebolo to ani sporným), že žalobca listom zo dňa 20.06.2016 (na č. l. 60) vyzval žalovanú na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo ku dňu 20.06.2016, a to do 3 dní odo dňa doručenia výzvy, ktorá výzva bola žalovanej doručená dňa 23.06.2016 (na č. l. 14). Žalovaná tak bola povinná vydať bezdôvodné obohatenie vzniknuté za obdobie do 20.06.2016 v lehote do 26.06.2016, preto súd priznal úrok z omeškania zo sumy 715,17 € od 27.06.2016 do zaplatenia. V prípade bezdôvodného obohatenia vzniknutého za obdobie od 21.06.2016 do 20.07.2018 si žalobca uplatnil úrok z omeškania v zmysle rozšírenia žaloby odo dňa nasledujúceho po podaní návrhu na zmenu žaloby na súd, t. j. odo dňa 28.06.2018, keďže zmena žaloby bola doručená na

súd dňa 27.06.2018 (doručenka na č. I. 244). Žalovanej bol návrh na zmenu žaloby doručený 31.01.2020 a od nasledujúceho dňa súd žalobcovi priznal úrok z omeškania zo sumy 232,21 €, nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania od tohto dňa. Za obdobie od 21.07.2018 do 20.04.2020 si žalobca opätovne uplatnil úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po podaní návrhu na zmenu žaloby na súd, t. j. odo dňa 27.5.2020, keďže zmena žaloby bola doručená na súd dňa 26.05.2020 (doručenka na č. I. 304). Žalovanej bol návrh na zmenu žaloby doručený 16.07.2020 a od nasledujúceho dňa súd žalobcovi priznal úrok z omeškania a vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania súd žalobu zamietol. Pokiaľ ide o výšku úroku z omeškania, táto bola uplatnená v súlade s vykonávacím predpisom, a to ustanovením § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., keďže ku dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 0,00 %. Žalobca tak má popri dlžnej istine nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % (5+0,00 %) ročne zo sumy 715,17 € od 27.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 232,21 € od 01.02.2020 do zaplatenia a zo sumy 144,33 € od 17.07.2020 do zaplatenia, tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s § 256 CSP, pričom pri rozhodovaní zohľadnil celý žalobcom uplatnený nárok ku dňu rozhodnutia vo veci. V časti nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia sa žalobca domáhal zaplatenia sumy spolu 1.674,82 € (istina 1.240,58 €, úrok z omeškania 434,24 €). Žalobca bol v tejto časti konania úspešný v 88,90%, t. j. v časti istiny 1.091,71 € a úroku z omeškania 397,01 €. Žalovaná bola úspešná v 11,1% t. j. v časti, v ktorej súd zamietol úrok z omeškania a v časti, v ktorej súd konanie zastavil, pričom zastavenie konania zaviniť žalobca nesprávnym výpočtom uplatneného nároku s príslušenstvom. Žalobca mal celkový úspech v časti bezdôvodného obohatenia vo výške 77,8% (88,9%-11,1%) a v tomto rozsahu mu súd priznal nárok na náhradu trov konania. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 1MCdo1/2004. V časti nároku na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky súd žalobu zamietol a žalovanému v tejto časti plne úspešnému, priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

12. Voči tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

13. V odvolaní uviedla, že súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia na základe toho, že čl. 5.6 zmluvy o úvere považoval za neurčitý. Súd pritom ignoroval argumentáciu žalovaného vo vyjadrení zo dňa 21.12.2023, v ktorom opísal všetky rozhodujúce okolnosti pre uplatnenie, aplikáciu aj výklad čl. 5.6 zmluvy o úvere. Žalovaný v ňom preukázal, že došlo k podstatnej zmene na medzibankovom trhu, ktorá odôvodňovala aplikáciu tohto ustanovenia. Na tento argument súd neodpovedal. Súd iba formalisticky konštatoval neurčitosť ustanovenia napriek tomu, že neprihliadol na svedecké výpovede, ktoré boli v spore predložené a ktoré sa vyjadrujú v prospech záveru o určitosti zmluvy a o chápaní jej textu D. J. E., ktorý zmluvy podpísal za správcu. On aj svedok D. L. F. potvrdili, že žalobcovi boli vysvetlené všetky ustanovenia a pojmy, ktorým nerozumeli. Súd sa pri určení neplatnosti zmluvy z dôvodu neurčitosti musí pokúsiť aj o výklad sporného ustanovenia, ku ktorému nedošlo. Súd nevysvetlil odklon od svojho prechádzajúceho rozhodnutia, ktorým dospel k záveru, že ustanovenie je individuálne dojednané a je určité a zrozumiteľné, pričom vychádzal z totožných dôkazných prostriedkov, keďže nové dokazovanie nevykonával. Svoje rozhodnutie založil na existencii listu NBS datovaného dňa Strana 3 z 7 28.4.2016, ktorý bol adresovaný žalobcovi (t.j. nie vlastníkom, ale správcovi bytov). Tento deň má byť údajne dátum začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. K tomu záveru dospel napriek tomu, že svedok D. L. F. vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil, že v roku 2011 informovali správcu o zvýšení úrokového rozpätia, ktoré správca považoval za neoprávnené, ale po vysvetlení banky sa s ním zmieril. Svedok D. J. E. tiež potvrdil, že správca zvýšenie spočiatku nepovažoval za neoprávnené, ale po vysvetlení banky sa s ním zmieril. Súd preto pri vyhodnotení tejto otázky ignoroval vykonané dokazovanie a argumentáciu žalovaného, na ktoré neposkytol relevantnú odpoveď. Pokiaľ sa súd vôbec nevenoval právnej argumentácii žalovaného a nevysvetlil východiská, z ktorých vychádzal pri určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky a vyhodnotení priznanej výšky finančného zadostučinenia, spôsobil tým nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Súd dospel k nesprávnemu skutkovému záveru, že zmluva bola neurčitá. Neurčitosť sa ale neposudzuje na základe vnímania zmluvy súdom, ale na základe vnímania obsahu zmluvy stranami v čase podpisu zmluvy. Zo svedeckých výpovedí svedkov D. L. F. a D. J. E., ktorí sa nevyjadrovali k jednej konkrétnej zmluve, ale generálne k úverovým zmluvám na zateplenie bytových domov, je zrejmé, že správca v čase zmluvy nepovažoval za neurčité žiadne ustanovenie. Medzi tieto zmluvy patrí úverová zmluva č. 06/048/08. Súd prvej inštancie tvrdí, že pri určení začiatku

plynutia subjektívnej premlčacej lehoty postupoval na základe R14/2022 a za relevantnú považoval subjektívnu vedomosť spotrebiteľov o bezdôvodnom obohatení, ku ktorej došlo listom NBS z 28.4.2016. Vykonaným dokazovaním nebol preukázaný dátum doručenia listu. Navyše tento list nebol doručovaný vlastníkom bytov v bytovom dome B. X-X, A., ale právnenému zástupcovi žalobcu, ktorý ho prevzal ako zástupca správcu. Listom sa tak môže preukázať výlučne termín vedomosti zástupcu správcu, nie termín vedomosti správcu alebo vlastníkov bytov (spotrebiteľov). Skutočnosť, ku ktorým sa vyjadrovala NBS v liste zo dňa 28.4.2016 sa navyše vôbec netýkajú čl. 5.6 zmluvy o úvere, ale len čl. 5.5 zmluvy o úvere a čl. 12.1 zmluvy o úvere. Nie je zrejmé kedy sa dozvedeli vlastníci o doručení listu NBS zo dňa 28.4.2016. Žalovaný sa domnieva (ako to opakovane prezentoval súdu), že vlastníci dodnes o bezdôvodnom obohatení nevedia. Súd navyše neuviedol, či je podstatná vedomosť jedného spotrebiteľa, väčšiny spotrebiteľov (ak áno koľkých) alebo všetkých spotrebiteľov a neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorou sa jeden z týchto termínov preukázal. Pokiaľ mala byť pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty podstatná vedomosť právneho zástupcu žalobcu, súd postupoval v rozpore s R 14/2022. Podľa odvolateľky rozhodujúca v tomto prípade je výlučne vedomosť správcu, voči ktorému banka vykonávala práva a povinnosti od uzavretia zmluvy v roku 2009, po podpísaní dodatku č. 1 k zmluve v roku 2009, v roku 2011, v roku 2016 a aj dnes. Ak je pre súd stále rozhodujúca iba vedomosť správcu, o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel správca už v decembri 2011 (ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, zápisník o výsluchu svedkov F. a E. v spojení s doručenými oznámeniami o zvýšení úrokového rozpätia). Správny dátum plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v tomto spore je preto 20.12.2011, v dôsledku čoho sú všetky nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia uhradené do 30.6.2014 premlčané v subjektívnej premlčacej lehote. Súd nevysvetlil, ako skúmal určitosť ustanovenia a aké výkladové prostriedky a pravidlá použil v snahe o výklad neurčitého čl. 5.6 zmluvy o úvere. Preto sa môže žalovaný vysporiadať s právnym posúdením súdu len okrajovo, a to poukázaním na fakt, že takéto posúdenie považuje za nesprávne. Ustanovenie § 35 ods. 2 OZ predpokladá, že o obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť z hľadiska jeho určitosti alebo zrozumiteľnosti. Pre tento prípad formuluje interpretačné pravidlá, ktoré ukladajú súdu, aby pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že okrem jazykového vyjadrenia právneho úkonu podrobí skúmaniu aj vôľu (úmysel) konajúcich osôb. Žalobcovia prezentovali skutkový stav bez toho, aby si vôbec všimli existenciu čl. 5.6 zmluvy o úvere. Naopak tvrdili, že nároku sa domáhajú na základe iného ustanovenia (čl. 5.5 zmluvy o úvere, ktorý je údajne neprijateľnou zmluvnou podmienkou). Čl. 5.6 zmluvy o úvere však obsahoval samostatný dôvod zmeny úrokovej sadzby. Súd sa mal preto pokúsiť o zistenie obsahu v ňom použitých pojmov a následne o vyhodnotenie toho, aké boli podmienky tejto zmeny a či boli splnené. Pri výklade právneho úkonu a zisťovaní určitosti sporného ustanovenia bolo potrebné zohľadniť aj nasledujúce interpretačné zásady: - pravidlo in dubio pro libertate, podľa ktorého pri pochybnosti o význame prejavenej vôle nemožno nikomu odňať slobodu jeho prejavu, ktorú je nutné vždy zohľadňovať, - pravidlo zákazu zmeny alebo doplnenia prejavenej vôle iba na základe interpretácie, - pravidlo efektívnosti, v zmysle ktorého sa uprednostní taký výklad, ktorý medzi zmluvnými stranami smeruje k dosiahnutiu ekonomického cieľa (kauzy), ktorý zmluvné strany pôvodne sledovali, - pravidlo súladného výkladu závislých zmlúv, t.j. zmlúv, ktoré od seba navzájom závisia alebo so sebou navzájom súvisia, - pravidlo uprednostnenia právnych účinkov všetkých výrazov prejavenej vôle pred vylúčením niektorých z nich, príp. pred svojvoľným výberom iba niektorých z nich „vytrhnutím z kontextu“, - pravidlo zákazu nadmernej redukcie, pri ktorom nemožno vylúčiť právny účinok ustanovení, ktoré sa môžu javiť ako nepodstatné, - pravidlo prihliadnutia k celku, na základe ktorého je nutné prejavenu vôľu zmluvných strán vykladať s prihliadnutím na všetky okolnosti zmluvy a správanie sa zmluvných strán. Na základe prezentovaných interpretačných pravidiel zo znenia čl. 5.6 zmluvy o úvere vyplýva, že žalovaný je oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmenám v činnosti, štruktúre alebo situácii na medzi bankových trhoch, následkom čoho sa zvýšia náklady banky na získanie depozít tak, že sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu a 6-mesačný Euribor. Táto situácia prináša banke možnosť zmeniť uplatňovanú úrokovú sadzbu tak, aby zodpovedala jej nákladom. Uvedená situácia je pritom preveriteľná, keďže aj žalovaný ju podrobne popísal vo svojom vyjadrení zo dňa 21.12.2023. Pokiaľ mal súd pochybnosti, ktoré však pri prezentovaní svojho predbežného právneho posúdenia na pojednávaní neprezentoval a žiadne z tvrdení ani žalobca nerozporoval, bolo možné navrhnúť dokazovanie znaleckým posudkom znalca v odbore financie (09 04 00). Žalovaný však nemal dôvod navrhovať takýto dôkaz, keďže boli jeho tvrdenia nepopreté. Jednotlivé okolnosti zmeny úrokovej sadzby popísal aj svedok D. L. F. vo výsluchu dňa 4.2.2020, kde sa detailne zaberá zmenami na medzibankových trhoch. Súd tvrdí, že pri výpočte výšky nároku na náhradu trov konania zohľadnil aj úrok z omeškania. Zohľadnil však len priznaný úrok z omeškania, nie však zamietnutý úrok z omeškania. Tento postup nie je správny. Navyše výška priznanej aj zamietnutej časti úroku z omeškania je už aj dnes iná. Preto je v prípade zamietnutia priznanej sumy

s príslušenstvom a zamietnutia rovnakej sumy vrátane jej príslušenstva vychádzať len z pomeru istín. V konkrétnom prípade súd žalobcovi priznal istinu 1.091,71 EUR z celkovej požadovanej istiny 1.240,58 €. Žalobca bol úspešný v rozsahu 88% a žalovaný bol úspešný v rozsahu 12%, preto má žalobcovi patriť nárok na náhradu trov konania v rozsahu 76%.

14. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca a uviedol, že súd pri rozhodnutí konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti. Jednoznačne zdôvodnil, prečo považuje čl. 5.6 za neurčitý. Všetky výpovede svedkov D. J. E. a D. L. F. sa týkali čl. 5.5 zmluvy a ani raz sa nezaoberali čl. 5.6 zmluvy. Väčšina tvrdení žalovaného o nesprávnych skutkových zisteniach nevyplýva z vykonaného dokazovania, ale z jeho interpretácie posudzovaných udalostí. Účelová „verzia“ žalovaného pritom nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nie je potvrdená (ani potvrditeľná) žiadnym vykonaným ani potenciálne navrhnutým dôkazom. „Vnímanie obsahu zmluvy v čase podpisu správcom a bankou“ nemá vplyv na jej určitosť, tá sa posudzuje objektívne v zmysle výkladových pravidiel podľa § 54 ods. 2 OZ. Žalovaný tvrdí že, „o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel správca už v decembri 2011.“ Následne žalovaný konštatuje, že vlastníci dodnes o bezdôvodnom obohatení ani jeho okolnostiach nevedia. Sám žalovaný uvádza, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný dátum doručenia listu z decembra 2011. Navyše, tento list nebol doručovaný vlastníkom bytov v bytovom dome B. X-X, A., ale správcovi. Listom sa tak môže preukázať výlučne termín vedomosti správcu o zamýšľanom zvýšení úrokového rozpätia žalovaným, nie o vzniku bezdôvodného obohatenia. Správca sa o neoprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia, ako aj o vzniku bezdôvodného obohatenia, dozvedel po doručení listu NBS zo dňa 28.4.2016. Žalovaný sám popiera a vyvracia svoje odvolacie dôvody. Žalovaný v odvolaní neuvádza, ktoré konkrétne právne predpisy súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, a prečo a aké malo byť správne právne posúdenie, ktorý správny právny predpis mal súd aplikovať namiesto nesprávne zvolenej právnej normy. Právny zástupca žalovaného argumentuje použitím výkladového pravidla, jedinej normy, ktorú žalovaný cituje - § 35 ods. 2 OZ, avšak na spotrebiteľské zmluvy sa aplikuje § 54 ods. 2 OZ. (V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.) Ak by sme však posudzovali čl. 5.6 cez prizmu § 35 ods. 2 „podľa vôle toho, kto právny úkon urobil“, dospeli by sme k záveru, že cieľom čl. 5.6 je zvýšenie úroveňovej sadzby bez jasne definovateľných a merateľných pravidiel a to v prospech banky (ten kto právny úkon urobil je banka). Žalobca považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a domáha sa, aby ho odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 CSP potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

15. Na vyjadrenie žalobcu reagovala žalovaná odvolacou replikou s tým, že dokazovanie svedkami D. J. E. a D. L. F. nebolo zamerané výlučne na dohodu o znení čl. 5.5 zmluvy o úvere (čo s odstupom času nebolo možné), ale na to, ako medzi žalobcom a žalovaným prebiehal zmluvný vzťah z úverovej zmluvy. Svedkovia sa vyjadrovali k ich vedomosti o tom, čo konkrétne robil správca a banka od momentu, kedy žalobca žalovaného oslovil za účelom poskytnutia úveru, počas dojednávania vzorovej zmluvy, podávania žiadostí o poskytnutie desiatok úverov založených na dojednanej zmluve aj po zvýšení úrokového rozpätia. Išlo o skutočnosti, ktoré mohli svedkovia vnímať vlastnými zmyslami. Predmetom svedeckých výpovedí nebolo a ani nemohlo byť právne posúdenie čl. 5.5 alebo 5.6 zmluvy o úvere. Žalobca tvrdí, že o bezdôvodnom obohatení sa mali dozvedieť spotrebiteľia. Sám však nepredložil žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že by správca (žalobca) vôbec niekedy informoval spotrebiteľov (vlastníkov bytov) o plnení zmluvy o úvere, plnení zvýšenej splátky alebo o tom, že možno podať žalobu (ktorú reálne podal bez vedomosti a pokynu spotrebiteľov). Z tohto dôvodu je v spore relevantná len vedomosť správcu. Zo svedeckej výpovede D. J. E. pritom jednoznačne vyplynulo, že správca vedel o zvýšení úrokového rozpätia od inkasovania prvej zvýšenej splátky a už v tomto momente ju najprv považoval za neoprávnenú, po rokovaní v banke však nárok v mene spotrebiteľov neuplatnil. Nepreukázal však komunikáciu so žalobcami ani pokyn na podanie žaloby.

16. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1

CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalovanou, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru ohľadom neurčitosti zmluvného ustanovenia (bodu 5.6), v dôsledku čoho žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v podobe zvýšeného úrokového zaťaženia. Výrok II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a výrok IV., ktorým súd žalovanej priznal náhradu trov konania v časti o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, odvolaním napadnuté neboli, nadobudli právoplatnosť a nepodliehali odvolaciemu prieskumu.

18. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na (výstižné, správne a presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolateľky, dopĺňa iba nasledovné:

19. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

20. Primárne odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie iba formalisticky konštatoval neurčitosť ustanovenia 5.6 zmluvy a nedal odpoveď na to, že žalovaný preukázal, že došlo k podstatnej zmene na medzibankovom trhu, ktorá odôvodňovala aplikáciu uvedeného ustanovenia zmluvy, a teda žalovaná dôvodne zvýšila úrokovú sadzbu žalobcovi. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa presvedčivo a zrozumiteľne vysporiadal s otázkou určitosti dotknutého ustanovenia zmluvy predovšetkým v bode 47. odôvodnenia rozsudku a správne vo veci aplikoval ust. § 37 ods. 1 OZ. Na doplnenie odvolací súd vychádzajúc zo znenia dotknutého ustanovenia: „Ak počas platnosti Úverovej zmluvy dôjde k závažným zmenám v činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch, následkom čoho náklady Banky na získanie depozít v príslušnej mene Úveru na obdobie zodpovedajúce obdobiu prehodnotenia základnej sadzby v zmysle ustanovení Úverovej zmluvy, sú vyššie ako kótovaná referenčná úroková sadzba pre príslušnú menu 6 mesačný EURIBOR, Banka je oprávnená podľa vlastného uváženia meniť uplatňovanú úrokovú sadzbu tak, aby zodpovedala jej nákladom vzniknutým v súvislosti s Úverovou zmluvou jednostranne bez dodatku k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi.“ zdôrazňuje, že neurčitosť právneho úkonu sa prejavuje v tom, že je síce po jazykovej stránke zrozumiteľný, avšak nejednoznačný, v dôsledku čoho je neurčitý jeho vecný obsah.

21. Ak práva a povinnosti účastníkov zmluvy nie sú dostatočne spoznatelné z textu listiny – napr. podmienky, za splnenia ktorých je veriteľ oprávnený zvýšiť úrokovú sadzbu – potom nemožno hovoriť o určitosti tejto časti právneho úkonu. V prvom rade je nepochybné, že z uvedeného zmluvného ustanovenia, ani ostatného textu zmluvy, nemožno s určitosťou vyvodiť, o aké závažné zmeny v činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch konkrétne ide. Z textu zmluvného ustanovenia 5.6 vyplýva, že tieto „závažné zmeny“ by mali byť v podstate príčinou také dôsledku, ktorý má podobu splnenia jednej z podmienok zmeny úrokovej sadzby – zvýšenia nákladov banky. V danom prípade je však daný pojem „závažné zmeny v činnosti, štruktúre alebo situácií na medzibankových trhoch“ natoľko vágny, že nemožno hovoriť o konkrétnom špecifickom, merateľnom, či kvantifikovateľnom prejave či udalosti, v dôsledku ktorého by mal nastať zmluvne stanovený následok. Neurčitosť sa však ďalej prejavuje aj vo vzájomnej rozpornosti samotného textu zmluvného ustanovenia v tej časti, kde sa uvádza tá podmienka zvýšenia úrokovej sadzby – ktorou je zvýšenie nákladov banky. V prvej časti ustanovenia totiž zmluva hovorí o „nákladoch banky na získanie depozít“, v ďalšej časti už o „nákladoch vzniknutých v súvislosti s úverovou zmluvou“, nie je teda vôbec určité, ktorá konkrétna podmienka na zvýšenie úrokovej sadzby by mala nastať (navyše na podklade neurčito stanovenej príčinu

vzniku tejto podmienky) a ako je možné túto podmienku vyčíslieť v podobe nárastu úrokovej sadzby. Jedinou určitou časťou uvedeného ustanovenia je tá časť, ktorá pojednáva o kótovanej referenčnej úrokovej sadzbe pre príslušnú menu 6 mesačný EURIBOR. Je však vylúčené, aby táto izolovaná časť dotknutého zmluvného ustanovenia bez toho, aby bolo súčasne jasne a určito stanovené všetky ostatné vstupné faktory, udalosti, či podmienky potrebné pre naplnenie dôsledku v podobe zmeny úrokovej sadzby, uvedené vyššie, sama osebe zhojila neurčitost' uvedenej časti zmluvy. Závery súdu prvej inštancie spočívajúce v tom, že spotrebiteľ na podklade uvedeného zmluvného ustanovenia nedokáže predpokladať zmeny úrokovej sadzby, ani dôsledky zmeny situácie na trhu pre neurčitost' predmetného zmluvného ustanovenia, sú správne.

22. Odvolací súd súhlasí s odvolateľom v tom, že prejav je neurčitý len vtedy, ak sa jeho neurčitost' nedá odstrániť ani výkladom podľa § 35 ods. 2 OZ (Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.) Toto interpretačné pravidlo hovorí, že prejav vôle je potrebné vykladať tak, aby so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol urobený, zodpovedal skutočnému obsahu vôle, nielen jazykovému vyjadreniu konajúcej osoby. To platí len za podmienky, pokiaľ použité slová (jazykový výraz) taký výklad pripúšťajú. V danom prípade však jazykové vyjadrenie zmluvného ustanovenia 5.6 je natoľko neurčité, že je vylúčené ustáliť a zistiť aká mala byť skutočná vôľa zmluvných strán pokiaľ ide o podmienky zvýšenia úrokovej sadzby. Odvolací súd teda zdôrazňuje, že otázka, či samotní účastníci zmluvy subjektívne vnímali ustanovenie zmluvy ako určité, nemôže eliminovať objektívne hodnotenie určitosti zmluvy, tak ako to predpokladá ust. § 37 ods. 1 OZ. Ak je obsah právneho úkonu zachytený písomne, ako je tomu aj v prejednávanej veci, jeho určitosť je daná obsahom listiny, na ktorej je zachytený. Nestačí, že účastníkom zmluvy je jasné, čo je predmetom zmluvy, prípadne aké práva a povinnosti im zo zmluvy vyplývajú, prípadne že sa domnievajú, že im je uvedené dostatočne jasné. Preto pokiaľ odvolateľka tvrdí, že z výpovedí svedkov p. F. a p. E. malo vyplynúť, že rozumeli všetkým ustanoveniam zmluvy a boli pre nich dostatočne určité, uvedené je s prihliadnutím na objektívnu neurčitost' predmetného ustanovenia, bez významu. Odvolací súd uzatvára, že určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a taký prejav vôle nemôže vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu u tretích osôb.

23. Ďalej odvolateľka namieta, že súd prvej inštancie nevysvetlil odklon od svojho skoršieho rozsudku, kde prijal záver, že predmetná zmluvná podmienka je určitá a zrozumiteľná. Tu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozsudku vo veci samej, ktorý vydal ako prvý v poradí, zaoberal zmluvnou podmienkou 5.5, teda nie 5.6, čo ostatne aj bolo dôvodom, pre ktorý odvolací súd zrušil toto rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie uznesením č. k. 9Co/104/2020-574. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu by sa mal súd prvej inštancie vysporiadávať späť so svojimi právnymi závermi uvedenými v rozhodnutí, ktoré bolo následne odvolacím súdom zrušené, pričom nešlo ani o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

24. V ďalšej časti odvolania sa žalovaná venuje právnomu posúdeniu plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nesúhlasí s tým, že by sa vedomosť spotrebiteľov o tom - kto a v akej výške sa na ich úkor obohatil mala odvíjať od doručenia listu NBS zo dňa 28.04.2016. Z pohľadu odvolateľky nie je zrejmé, kedy bol list doručený a obsah listu sa vôbec netýkal bodu 5.6 zmluvy. Odvolateľka zastáva názor, že vedomosť o bezdôvodnom obohatení nastala momentom, keď správcovi bol doručený list, ktorým bol informovaný o zvýšení úrokovej sadzby v decembri 2011. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne v bodoch 39. – 43. odôvodnenia rozsudku poukazuje na to, že v spore je významné zistenie, kedy došlo zo strany spotrebiteľov ku skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto ho získal. V tomto smere je podstatné poukázať na to, že vzťah správcu bytového domu a vlastníkov bytov je definovaný v zákone o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, správca koná v mene vlastníkov a na ich účet a zastupuje ich aj pred súdom. Ust. § 8b ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vychádza z princípu priameho zastúpenia, pri ktorom zástupca vo vzťahu k tretej osobe uskutočňuje svoje vlastné vyhlásenie vôle, a to v mene a na účet zastúpeného (ako tomu bolo aj v prípade uzavretia zmluvy o úvere), v dôsledku čoho pri priamom zastúpení vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Z uvedeného je potrebné vyvodiť aj to, že moment vzniku vedomosti o tom, kto a v akej výške sa na úkor vlastníkov bytov obohatil, nastáva vtedy, ak sa o bezdôvodnom obohatení dozvie správca vykonávajúci svoje povinnosti podľa zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a prostredníctvom neho vzniká o bezdôvodnom obohatení vedomosť aj priamo zastúpeným vlastníkom bytov (teda spotrebiteľom – ako

uviedol súd prvej inštancie). Nemožno však súhlasiť s tým, že týmto momentom bolo doručenie listu, ktorým žalovaná informovala v roku 2011 správcu o zvýšení úrokovej sadzby. Jednak v tomto momente ešte k bezdôvodnému obohateniu nedošlo, lebo splátky so zvýšenou úrokovou sadzbou ešte neboli realizované, jednak skutočná vedomosť o tom, že žalovaná si zvýšenú sadzbu uplatňuje neoprávnené z dôvodu neplatnosti predmetného zmluvného ustanovenia musí vyplývať z dokazovania. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že až z listu NBS zo dňa 28.04.2016 vyplynulo, že aj vlastníci bytového domu na B. C. boli upozornení na to, že pri uzatváraní zmluvy o úvere je potrebné na nich hľadieť ako na spotrebiteľov, pričom NBS skonštatovala, že na viacero zmluvných podmienok v predložených zmluvách je potrebné hodnotiť ako spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa, hoci konkrétne sa v tomto liste NBS zaoberala zmluvnými ustanoveniami v bode 12.1.1.1 a 10.1.2.7 predloženej zmluvy. Odvolateľ v odvolaní nepoukázal na žiaden dôkaz, z ktorého by mali vyplývať také skutočnosti, že správca mal vedomosť o neurčitosti zmluvného dojednania 5.6 skôr, ako z listu NBS. Odvolateľ sám v odvolaní uviedol, že D. F. vo svojej svedeckej výpovedi potvrdil, že v roku 2011 informovali správcu o zvýšení úrokovej sadzby, ktoré považovali za neoprávnené, ale po vysvetlení banky sa s ním zmieril. Z pohľadu odvolacieho súdu z uvedeného možno uzavrieť, že svedok nesúhlasil s navýšením úrokového zaťaženia už v roku 2011, čo si však nemožno zamieňať so skutočnou vedomosťou o neurčitosti zmluvného dojednania. Naopak, skutočnú vedomosť o tom, že zmluvné dojednania svojou povahou vykazujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach spotrebiteľa, ktorá sa mohla prejaviť aj v ich neurčitosti a následnom neoprávnenom uplatňovaní zvýšenia úrokovej sadzby zo strany veriteľa, až z predmetného listu NBS, pričom je nepochybné, že krátko oboznámení sa s jeho obsahom, cca 2 mesiace aj bola podaná na súd žaloba (30.06.2016). Pre úplnosť odvolací súd uzatvára, že je bezpredmetné, kedy bol tento list skutočne doručený, keď k podaniu žaloby došlo po uplynutí vyššie uvedeného krátkeho obdobia od dátumu odpovede NBS, nemohlo preto dôjsť k márnemu uplynutiu subjektívnej premlčacej doby.

25. Preskúmaním napadnutého rozsudku má odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamena, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnúť vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

26. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, odvolateľka namieta, že pomer úspechu žalobcu vyjadrený vo výroku III. napadnutého rozsudku nie je správny, lebo súd prvej inštancie nezohľadnil zamietnutý úrok z omeškania a mal preto vychádzať len z pomeru istiny. Odvolací súd nemôže dať žalovanej za pravdu, nakoľko súd prvej inštancie v bode 54. odôvodnenia riadne uviedol, že pri určení hrubého úspechu tejto strany, ako neúspech žalobcu vzal do úvahy nielen zamietnutý úrok z omeškania (časť, ktorá prevýšila priznaný úrok z omeškania vo výške 397,01 eur), ale aj tú časť, kde žalobca vzal žalobu späť z dôvodu, že uplatnený nárok nesprávne vypočítal. Na uvedenom postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nevidí žiadnu vadu.

27. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd s poukazom na § 387 CSP napadnutý rozsudok vo výroku I., včítane závislého a vzhľadom na spôsob rozhodnutia aj vecne správneho výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania, potvrdil.

28. V zmysle § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29. V zmysle § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

30. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči odvolateľke v plnom rozsahu, s tým, že odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

32. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).